

Скитница за Господа

© 2025 г., Християнска книжарница CLC България
София 1000, ул. „Цар Симеон“ 45
office@clc.bg; 02/983 1221
ISBN: 978-619-90115-7-7

Превод от английски: Велимира Шиникова, Катя Моцева
Редактор и коректор: Александра Маркарян
Предпечат, корица и дизайн: Доброто Студио

Библейските цитати в книгата са взети от: Библия, Ревизирано издание.
© Българско библейско дружество 2015. Използвани с разрешение.

Originally published in English under the title:

Tramp for the Lord

Copyright © 1974 by Corrie ten Boom and Jamie Buckingham

Published by CLC Publications, USA. All rights reserved.

Bulgarian translation edition © 2025 by CLC BULGARIA, Bulgaria. All rights reserved.

This Bulgarian edition published in arrangement with CLC Publications
through Riggins Rights Management.

Първоначално публикувано на английски под заглавие:

Скупница за Господа

Авторско право © 1974 от Кори тен Бум и Джейми Бъкингам

Публикувано от CLC Publications, САЩ. Всички права запазени.

Българско преводно издание © 2025 от CLC BULGARIA, България. Всички
права запазени.

Това българско издание е публикувано със споразумение с CLC Publications
чрез Riggins Rights Management.

Всички права запазени.

Никаква част от тази книга не може да се възпроизвежда
под каквато и да е форма без писменото разрешение на издателя.

oo

СЪДЪРЖАНИЕ

Съдържание	3
Предговор.....	5
Увод: Светът е моята класна стая	9
Надежда на неочаквано място	13
Свидетели за Мен.....	19
На свобода!.....	23
Песен в нощта.....	33
Едно голямо откритие	39
Мелодия от скъсани струни.....	53
Обичай врага си.....	61
Със силата на Духа	65
Кони	71
Власт над демоните	77
Светлини от най-мрачната част на Африка	85
Бог ще снабди	95
Място, където принадлежа	107
Покорство.....	111
Истинската Кори тен Бум	119
Чекпойнт Чарли	125
Да се изправиш пред смъртта.....	131

Спасени от новородено бебе	137
Чудеса всеки ден	141
Божие то слово, Мечът – съвършеното Божие оръжие	147
Къде е раят?	153
Когато си изкушен да се откажеш	157
Ще отида където искаш, скъпи Господи..., но не и по стъпалата до десетия етаж	163
До целия свят – започвайки с един човек	167
Как оставих първата си любов	171
Да ходим в светлината	177
В безопасност при Исус	183
Имам много хора в този град	189
Кутията за благословения	195
Да затвориш кръга	201
Един пръст за Негова слава	207
Принципът на камбанения звън	211
Черното и бялото на прошката	215
Подготовка за края	219
Малък свидетел за Христос	227
Бележки	231

ПРЕДГОВОР

Съпругата ми Джаки и аз посрещнахме Танте (леля) Кори и красивата ѝ русокоса секретарка Елън де Крон на летището в Мелбърн, Флорида. Предишната вечер Елън се беше обадила да предупреди, че ще летят, но и че Кори е имала силни болки в сърдечната област. На 80-годишна възраст това не е шега работа.

Извакахме самолета и ги откарахме до дома си, който е само на няколко минути от летището. „Много съм изморена – каза Танте Кори. – Искам да си почина малко.“

Миг по-късно тя вече лежеше върху лавандуловата завивка на гърцера ни. Отворих прозореца, за да влезе мекият, тропически бриз от езерото зад къщата. Внимателно затворих вратата, предупредих децата да шепнат и се отправих на пръсти към кухнята, за да се присъединя към Джаки и Елън.

Елън ни беше донесла кашкавал „Гауда“ и го разрязахме, припомняйки си първата ми гощавка в къщата на Кори в Холандия. Елън нямаше търпение да разкаже на Джаки за изражението на лицето ми, когато Кори ме беше осведомила, че имам на разположение две възможности за обяд: суров кефал, обилно покрит с лук, или пушена змиорка.

Докато си говорехме тихо, похапвайки кашкавал и крекери, вдигнах поглед и видях Танте Кори да се задава по коридора с блеснал поглед.

„Нямаше ли да си почиваш?“ – попитах.

„О, добре се наспах – отговори тя с плътния си холандски акцент. – Когато Бог дава съня, 10 минути са предостатъчни.“

Именно тази удивителна способност за възстановяване позволяваше на Танте Кори на нейните повече от осемдесет години да скита по света за Господа.

Видях същата тази сила да действа в живота ѝ година по-късно в Питсбърг. Двамата участвахме в библейска конференция в Теологическата семинария. През този ден тя беше говорила три пъти пред събрание, пълно с всякакви хора: от дългобради последователи на Исус до университетски професори. Въпросната вечер се бях позабавил навън и когато се прибрах в общежитието, видях Елън да тича по коридора. „Танте Кори получава инфаркт“ – каза тя.

Втурнах се към стаята на Кори. Тя лежеше изпъната на леглото с посивяло от болка лице. „Бог ми каза, че времето ми още не е дошло – прошенна тя. – Изпратих да повикат един духовен служител, който да се помоли да оздравея.“

Малко по-късно, когато младият духовен служител пристигна и положи ръце върху нея, видях как чертите на лицето ѝ се отпускат и то отново придобива цвят. „Благодаря Ти, Господи – каза тя тихо, – че премахна болката.“ След това, като ни даде знак, че би искала да се оттеглим, каза: „Сега ще поспя“.

В осем часа на следващата сутрин тя беше на амвона и говореше пред хиляда души в огромна зала, сякаш нищо особено не се беше случило.

Убеден съм, че тайната на удивителната способност на Танте Кори да се възстановява, както и на популярността ѝ като оратор, се крие в нейната детска природа. Както едно малко момиченце вярва, че татко му може да направи всичко, така и Кори тен Бум уповава на Бог – и дори повече. Тя е живо доказателство за това какво се случва, когато една жена – когато който и да е човек – е изпълнен със Святия Дух.

Джейми Бъкингам

*Ще те науча и ще те водя по пътя,
по който трябва да ходиш.
Върху теб ще бъде окото Ми.*

Псалм 32:8 (New English Bible)*

* „Аз ще те вразумя и ще те науча на пътя, по който трябва да ходиш; ще те съветвам, като върху тебе ще бъде окото Ми.“ (Псалм 32:8, ревизирано издание на Българско библиейско дружество)

Когато в оригиналния текст е използвана определена английска версия на Библията, цитатът ще бъде преведен буквално, а в бележка под линия ще бъде даден според ревизираното издание на Българско библиейско дружество. – Бел.прев.

oo

УВОД: СВЕТЪТ Е МОЯТА КЛАСНА СТАЯ

В училището на живота има някои трудни класове, но именно там научаваме най-много – особено когато учителят ни е самият Господ Исус.

Най-трудните ми уроци бяха в килия с четири стени. Килията в затвора в Схевенинген, Холандия, беше дълга шест крачки и широка две, с врата, която можеше да бъде отворена само от външната страна. По-късно четири огради от бодлива тел, по които течеше ток, заграждаха концентрационен лагер в Германия. Портите бяха охранявани от пазачи със заредени картечници. Там, в Равенсбрюк, повече от 96 хиляди жени намериха смъртта си.

След това време в затвора целият свят се превърна в моя класна стая. Обиколих го два пъти след края на Втората световна война, говорейки в повече от шестдесет държави на всички континенти. През тези три десетилетия навикнах на летища, автогари и паспортни служби. Возили са ме колела от всякакъв вид: автомобилни гуми, влакове, рикши, теглени от коне каруци и колесници на самолети. Колела, колела, колела! Та дори и колелата на инвалидни колички.

Посрещали са ме гостоприемно в безброй домове и съм спала в толкова легла, че броят им надминава многократно хиляда. Понякога спях в удобни легла с матраци от изкуствена пяна в Съединените щати, а друг път – върху сламени рогозки на мръсните подове в Индия. Спала съм и в чисти, и в мръсни стаи.

Една баня в Холивуд имаше римска вана, възградена под нивото на

пода, с изглед към екзотични растения и цветя, а друга, в Борнео, представляваше кална колиба, оборудвана единствено с варел студена вода. Веднъж, докато бях в Израел с група млади еврейски момичета, трябваше да изкатеря планина от строителни материали и да премина през пълно с боклуци поле, за да достигна до миниатюрна външна тоалетна, която представляваше просто дупка в земята. Подобно място би било неоткриваемо нощем.

Винаги по време на пътуванията ми – дори и сега, в деветото десетилетие от живота ми – нося в ръката и сърцето си Библията – самото Слово на Живота, което направо прелива от Блага вест. И за всеки има предостатъчно. Често се чувствам така, както вероятно са се чувствали учениците, когато са нахранили повече от пет хиляди души с пет хляба и две риби. Тайната е, че са ги получили от благословената ръка на Учителя. Имало е изобилно за всички и дванадесет коша с остатъци.

Имаше предостатъчно за умиращите в концентрационните лагери и предостатъчно за хилядите, събрани в университети, общински зали и църкви по целия свят. Понякога говорех само на няколко мъже в затвора, които стояха зад решетките и слушаха жадно. Веднъж – на група от шестима мисионери в Япония, които ми предложиха гостоприемството си по време на 28-часова буря със силен дъжд, когато около нас загинаха повече от хиляда души. Групи от стотици и тълпи от хиляди слушаха, събрани под пандали (широк покрив, чиято цел е да предпазва събралите се от горещото слънце) в Индия и в театри в Южна Америка. Говорила съм пред десетки хиляди, събрани в огромни стадиони в Америка, и съм се оттегляла в планините на Северна Каролина, за да остана насаме с малка група момичета по време на летен лагер.

„Бог толкова възлюби света...“ (Йоан 3:16) – каза Исус. И затова продължавам дори на осемдесет години, защото има една история, която трябва да разкажем на всички народи, история за любов и светлина.

Бог има планове, а не проблеми за нашия живот. Преди да умре в концентрационния лагер в Равенсбрюк, сестра ми Бетси ми каза: „Кори, целият ти живот досега е бил подготовка за работата, коя-

то вършиш тук, в затвора, и за работата, която ще вършиш след това“.

Животът на християнина е обучение за едно по-голямо служение. Никой спортист не се оплаква, когато тренировката е тежка. Той мисли за играта, за надпреварата. Както пише апостол Павел:

Когато погледна назад, към изминалите години от живота ми,

Според мен през каквото и да трябва да преминам сега е по-малко от нищо в сравнение с великолепно то бъдеще, което Бог е планирал за нас. Цялото творение стои на пръсти, за да види чудесната гледка на Божиите синове, които процъфтяват. Светът на творението все още не може да види реалността, не защото е избрал да бъде сляп, а защото по Божия цел е бил ограничен – но въпреки това му е дадена надежда. И надеждата е, че накрая целият сътворен живот ще бъде спасен от тиранията на промяната и упадъка и ще има своя дял в тази великолепна свобода, която може да принадлежи само на Божиите деца!

За всеки, който има очи, е ясно да види, че в сегашното време целият сътворен живот стъпва в нещо като всеобща мъка. И също така е ясно, че ние, които имаме предвкушване на Духа, сме в състояние на болезнено напрежение, докато чакаме това изкупление на нашите тела, което ще означава, че най-накрая сме осъзнали пълното си осиновение в Него.

(Римляни 8:18-23, J. B. Phillips New Testament)*

* „Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравняват със славата, която има да се открие за нас. Защото творението е устръмно очакване копнее да види откриването ни като Божи синове. Понеже творението беше подчинено на немош не по своя воля, а чрез Този, Който го подчини, с надежда, че и самото творение ще се освободи от робството на тлението и ще премине в славната свобода на Божиите деца. Понеже знаем, че цялото творение в съвкупност стъпва и се мъчи досега. И не само то, но и ние, които имаме първите плодове на Духа, и самите ние въздишаме в себе си и очакваме осиновението си, т. е. изкупването на нашето тяло.“ (Римляни 8:18-23) – Бел.прев.

разпознавам един божествен модел и това е начинът, по който Бог води децата Си. Докато бях в затворническия лагер в Холандия по време на войната, често се молах: „Боже, никога не позволявай на врага да ме изпрати в германски концентрационен лагер“. На тази молитва Бог отговори с „не“. Но именно в германския лагер, с целия му ужас, попаднах на много затворници, които никога не бяха чували за Исус Христос. Ако Бог не беше използвал сестра ми Бетси и мен да ги заведем при Него, те никога нямаше да чуят за Него. Много умряха или бяха убити, но мнозина си отидоха от този свят с името на Исус на уста. Всички наши страдания си заслужаваха. Вратата е като радар, който превежда през мъглата — вижда истината за нещата от разстояние, на което човешкото око не може да види.

*Животът ми е платно, което тъчем аз и моят Бог,
не аз избирам цветовете, които Той усърдно втъкава,
често Той впуска мъка и аз, поради глупава гордост,
забравям, че Той вижда лицевата, а аз – опаковата страна.
И чак когато станът замлъкне и соваките престанат да летят,
Бог ще разгърне платното и ще изясни причината защо.
В ръката на умелия Тъкач тъмните нишки са също толкова нужни,
колкото нишките от злато и сребро в модела, който Той е избрал.*

Анонимен автор*

Въпреки че нишките на живота ми често изглеждаха заплетени, знам чрез вяра, че от другата страна на бродерията има корона. Докато обикалях света като скитница за Господ, във великата класна стая на Бог научих няколко урока. И докато споделям тези неща с онези от вас, които четат тази книга, се моля Святият Дух да открие нещо от божествената картина на Божия план и на вас.

Кори Тен Бум
Баарн, Холандия

* Виж оригинала в бележките в края на книгата. – Бел.прев.

НАДЕЖДА НА НЕОЧАКВАНО МЯСТО

В онази гореща септемврийска сутрин на 1944 г. повече от хиляда жени се тълпяхме, строени в редици покрай железопътната линия, с една единствена мисъл, която не смеехме да изречем на глас: *Само не Германия!*

До мен се олюляваше сестра ми Бетси. Бях на 52 години, Бетси – на 59. Седемте месеца затвор и концентрационен лагер, изминали след арестуването ни заради укриване на евреи в дома ни, се бяха отразили по-тежко на нея. Но макар и затворнички, досега поне бяхме останали в Холандия. Къде ни отвеждаха сега, когато очаквахме всеки миг освобождението да настъпи?

Зад нас стражарите крещяха, като ни ръгаха с оръжията си. Инстинктивно протегнах ръка към шнурчето около врата ми. Закачена на него, между лопатките на гърба ми висеше малка платнена торбичка, в която се намираше Библията ни, онази забранена Книга, която не само беше крепила Бетси и мен през изминалите месеци, но ни беше дарила и сила, която да споделяме с останалите затворнички. До този момент бяхме успели да я опазим скрита. Но ако трябваше да отидем в Германия... Бяхме слушали истории за проверките в затворите там.

Покрай нас бавно преминаваше дълга колона от празни закрити товарни вагони. В този момент те спряха с дрънчене и пред нас зейна отворена врата. Помогнах на Бетси при стръмното качване. Тъмният вагон се препълни бързо. Бяхме притиснати до стената.

Беше малък европейски товарен вагон. Във вътрешността му се натъпкаха 30 или 40 души. Въпреки това пазачите продължиха да натикват жени, блъскайки и удряйки ги с оръжията си. Едва когато бяха натъпкани 80 жени, тежката врата се плъзна и се затвори, а ние чухме как отвън набиват железните болтове по местата им.

Жените хлипаха, а много припаднаха, въпреки че останаха изправени в плътно приклещеното множество. Слънцето прежуряше над неподвижния влак, температурата в претъпкания вагон се повиши. Минаха часове, преди влакът изневиделица да се заклати и да започне да се движи. Почти веднага отново спря, после пак запъзля напред. В остатъка от деня и през цялата нощ беше все същото — спиране, потегляне, набиване на спирачки, рязко потегляне отново. През процеп отстрани на вагона видях железничари да носят парче усукана релса. Може би коловозите напред бяха разрушени. Може би щяхме да сме все още в Холандия, когато освобождението дойде.

Но на зазоряване преминахме холандската граница при град Емерих. Бяхме в Германия.

През следващите две също толкова нереални денонощия продължихме да навлизаме все повече във вътрешността на страната на нашите страхове. По-непоносима от мачкането на телата ни и мръсотията беше жаждата. Два или три пъти при спирането на влака вратата се откряваше и подаваха вътре кофа с вода. Но ние се бяхме превърнали в животни, неспособни да мислят трезво. Цялото количество отиваше за онези, които бяха близо до вратата.

Най-накрая, на третия ден сутринта, вратата се отвори докрай. Бяхме свалени и подкарани от няколко много млади войници. Повече не бяха нужни. Едва можехме да стоим на краката си, да не говорим за оказване на съпротива. От билото на малък хълм съзряхме края на пътуването си – огромен сив град-казарма, обграден от двойни бетонни стени.

Равенсброк!

Думата премина през колоната ни като прошепнато проклятие. Това беше прословутият женски лагер на смъртта и абсолютен символ на всичко зло за холандските сърца. Докато се препъвахме надолу по хълма, усещах малката Библия да подскача на гърба ми.

Докато тя беше с нас, си мислех, бихме могли да се изправим и срещу самия ад. Но как щяхме да я укрием при претърсването, което знаех, че ни очаква?

Беше полунощ, когато Бетси и аз достигнахме помещението за приемане и регистрация на новите затворнички. И там – под силните лампи, закачени на тавана – станахме свидетели на ужасяваща гледка. Всяка жена, която достигаше началото на редицата, беше заставяна да сваля всичките си дрехи, да ги хвърли върху купчина, охранявана от войници, и да премине гола покрай дузина охранители, които я оглеждаха щателно на път към помещенията с душове. На излизане от банята носеше само тънка затворническа рокля и чифт обувки.

Библията ни! Как бихме могли да я опазим от толкова много зорпки очи?

„О, Бетси!“ – казах и замлъкнах при вида на побелялото ѝ от болка лице. Докато един от пазачите преминаваше покрай нас, го помолих на немски да ни покаже тоалетните. Той тръсна глава по посока на банята и се сопна: „Използвайте канализацията!“.

Двете с Бетси плахо се отклонихме от редицата и се отправихме към огромното помещение с многобройни кранове, закрепени на тавана. Беше празно, в очакване на поредната група от петдесет голи, треперещи жени.

Няколко минути по-късно щяхме да се върнем тук, лишени от всичко, което притежавахме. И тогава ги видяхме, струпани в ъгъла: купчина стари дървени пейки, бъкащи от хлебарки, но в нашите очи – мебели от самия рай.

За миг изхлузих малката торбичка през главата си и я напъхах зад пейките заедно с вълненото ми бельо.

И така, когато десет минути по-късно ни вкараха в това помещение, ние не бяхме бедни, а богати — богати с увереността, че за нас се грижи Онзи, който е Бог дори в Равенсбрюк.

Естествено, когато облякох тънката затворническа рокля, Библията изпъкваше под нея. Но това беше Негова грижа, не моя. На изхода пазачите опипваха всяка затворничка отпред, отзад и от страни. Помолих се: „О, Господи, изпрати ангелите Си да ни обгра-

дят“. Но тогава се сетих, че ангелите са духовни същества и са прозрачни. Нужен ми беше ангел, който да ме прикрие така, че пазачите да не ме видят. „Господи – помолих се отново – направи ангелите Си непрозрачни“. Колко необичайно можем да се молим, когато сме в голяма беда! Но Господ нямаше нищо против. Той го направи.

Жената пред мен беше претърсена. Бетси, която беше зад мен, беше претърсена. Мен нито ме докоснаха, нито дори ме погледнаха. Сякаш бях скрита от погледите им.

Извън сградата имаше второ изпитание: още една редица пазачи, претърсващи отново всяка затворничка. С приближаването си към тях забавих крачка, но командирът ме блъсна грубо по рамото. „Мърдай! Бавиш колоната!“

Така Бетси и аз стигнахме до бараката, в която бяхме настанени в Равенсбрюк. Не след дълго започнахме да организираме тайни събрания за изучаване на Библията за непрекъснато нарастваща група вярващи и барака №28 стана известна в целия лагер като „откаченото място, където все още имат надежда“.

Да, имаше надежда въпреки всичко, което цялата тази човешка лудост можеше да направи. Бяхме научили, че последната дума принадлежи на една по-голяма сила дори и тук.

(Препечатано с разрешение от *Guidepost Magazine*, © 1972 от *Guideposts Associates, Inc.*, Кармел, Ню Йорк 10512.)

ДРУГИ ИЗДАНИЯ НА СЛС БЪЛГАРИЯ

НЕ СЪМ ФЕН

„ИСУС НИКОГА НЕ Е ИСКАЛ ОТ НАС ДА СЕДИМ НА ТРИБУНИТЕ И ДА АПЛОДИРАМЕ ДЕЛОТО МУ.“

**КРЕГ ГРОШЕЛ,
ГЛАВЕН ПАСТОР
НА „LIFECHURCH.TV“**

Не съм фен ни предизвиква да се замислим какво наистина означава да се наричаме християни. С прямота, която рядко срещаме в неделното училище, Кайл ни кани искрено да прегледаме взаимоотношението си с Исус. Призивът да го последваме може да ни се стори радикален, но точно това иска Исус от всеки вярващ.

БИБЛИЯ В КАРТИНКИ ЗА МАЛЧУГАНИ

Библия в картинки за малчугани е колекция от 20 любими библейски истории, които помагат на децата да направят първи стъпки във вярата и да развият взаимоотношения с Бога и техния Спасител, Исус Христос. Библията е подходяща за деца от най-ранна детска възраст до 5 г.

БИБЛИЯ В ИСТОРИИ ЗА НАЧИНАЕЩИ

“Библия в истории за начинаещи” е подходяща за семейно четене и е идеален помощник, с който да научим малчуганите на Господните пътища. Библията е подходяща за деца от 4 до 7 г.

ПОСЛЕДВАЙ НИ В СОЦИАЛНИТЕ МРЕЖИ

@CLC.BULGARIA

@CLC.BG

